

Sygn. akt I PK 70/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z powództwa P. L.
przeciwko Urzędowi Gminy w M.
o odszkodowanie i zadośćuczynienie w związku z mobbingiem,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 marca 2019 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 6 listopada 2017 r., sygn. akt V Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 10 lutego 2017 r. (którym Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo P. L. o zasądzenie od pozwanego Urzędu Gminy w M. kwoty 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikającą z rozstroju zdrowia, zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.054,27 zł tytułem kosztów sądowych, a w pozostałym zakresie zwolnił powoda od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, w tym od nieuiszczonej opłaty od pozwu oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł

tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego) i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.350 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Powód zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci:

1) art. 378 § 1 k.p.c. obligującego sąd odwoławczy do rozpoznania sprawy w granicach apelacji, w tym rozpoznania wszystkich zarzutów apelacji, przez niewłaściwe zastosowanie polegające na zaniechaniu rozpoznania podstawowych zarzutów apelacji w postaci: a) zaniechania rozpoznania zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., przez sąd pierwszej instancji mimo rozbudowanej i konkretnej argumentacji, wskazującej na przekroczenie przez sąd pierwszej instancji zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie oceny dowolnej, częstokroć kontrfaktycznej z treścią dowodów (zeznań świadków) uznanych przez sąd za w pełni wiarygodne; b) zaniechania rozpoznania zarzutu naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. w postaci: zaniechania wskazania zakresu, w jakim zeznania poszczególnych świadków pozostają rozbieżne z zeznaniami świadków uznanymi za wiarygodne, co dotyczyło zwłaszcza rzekomej rozbieżności z zeznaniami następujących świadków: J. K., R. S., A. I. - N., K. D., C. R., R. J. i E. P. (zarzut 3b apelacji); tzw. grupowego powołania dowodów, niepozwalającego ustalić, jaki konkretnie dowód ma odpowiadać konkretnemu ustaleniu faktycznemu (zarzut 3a apelacji); braku wystarczającego wyjaśnienia przyczyn, dla których opinia biegłego J. W. została uznana za w pełni prawidłową, mimo przedstawienia przez powoda szerokiej i merytorycznej argumentacji wskazującej na nieprawidłowość tej opinii, zawartej w piśmie pełnomocnika powoda z dnia 22 grudnia 2016 r.; c) zaniechania rozpoznania zarzutu naruszenia przepisu art. 97 w zw. z art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przez zasądzenie od powoda kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, mimo braku zaistnienia przesłanek wskazanych w przepisach art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych;

2) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. określającego treść uzasadnienia sądu odwoławczego, przez niewłaściwe zastosowanie polegające na zdawkowym odniesieniu się do treści sformułowanych zarzutów, a w praktyce

ograniczenie się do rutynowych sformułowań, które nie odnoszą się w rzeczywistości do konkretnej argumentacji środka odwoławczego;

3) art. 217 § 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez oddalenie wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodów z opinii biegłego neurologa oraz opinii biegłego z zakresu fizjoterapii ewentualnie biegłego specjalizującego się w zagadnieniach związanych z chorobami kręgosłupa, jak również dokumentacji medycznej, ze wskazaniem, że wniosek dowodowy w tym zakresie został powołany jedynie dla zwłoki, podczas gdy w rzeczywistości wniosek został powołany w związku z koniecznością uzyskania wiadomości specjalnych z zakresu tzw. somatyzacji objawów, co wynika z przeprowadzonej w toku postępowania opinii sądowej psychiatrycznej i psychologicznej, a opiniujący w sprawie biegły neurolog J. W. przyznał, że nie dysponuje wiadomościami specjalnymi w tym zakresie.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi, która wynika z tego, że naruszenie przepisów postępowania przez sąd odwoławczy było w przypadku przedmiotowej sprawy na tyle rażące, iż w ocenie skarżącego przedmiotowa skarga jest oczywiście uzasadniona. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego powinno odnosić się do każdego z zarzutów i wniosków apelacji. Tymczasem uzasadnienie sądu odwoławczego wskazuje, że sąd ten nie rozpoznał większości zarzutów apelacji, ograniczając się do powielenia ustaleń i argumentacji dokonanych przez sąd pierwszej instancji, bez odniesienia się do konkretnych argumentów podniesionych w apelacji.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcie skargi do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji

interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepublikowane; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepublikowane). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego

polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia nie spełnia wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia.

W pierwszej kolejności wypada zauważyć, że skarga kasacyjna opierają się wyłącznie na zarzutach naruszenia prawa procesowego, co oznacza, że skarżący nie kwestionuje prawidłowości zastosowania prawa materialnego. Tymczasem o wyniku sprawy decyduje właściwie zinterpretowane i zastosowane prawo materialne, w oparciu o które rozstrzygnięto o żądaniu pozwu. Bez podniesienia zarzutu naruszenia prawa materialnego i wykazania jego zasadności nie można wykazać wpływu ewentualnych naruszeń przepisów postępowania na wynik sprawy, a tym bardziej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest bowiem oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2018 r., IV CSK 599/17, LEX nr 2499804). W sytuacji, gdy skarżący nie kwestionuje sposobu rozumienia i subsumpcji przepisów prawa materialnego będących podstawą wydanego rozstrzygnięcia, a jedynie prawidłowość postępowania przed sądem, nie jest możliwe uznanie, że zapadłe w sprawie orzeczenie jest oczywiście nieprawidłowe.

Niezależnie od powyższego należy również zauważyć, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi w istocie polemikę z dokonaną przez Sądy oceną dowodów i poczynionymi ustaleniami, co w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest niedopuszczalne. Nadto warto przypomnieć, że nie jest bezwzględnym warunkiem prawidłowego rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do każdego z zarzutów podniesionych w apelacji. Z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c.

obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika bowiem konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 marca 2018 r., II PK 120/17, LEX nr 2488061). Z uzasadnienia Sądu drugiej instancji sporządzonego w niniejszej sprawie wynika, że rozważył on wszystkie zarzuty i wnioski sformułowane przez skarżącego w treści apelacji. Nie stanowi o oczywistym naruszeniu powołanego przepisu fakt, że skarżący uważa argumentację przedstawioną przez sąd apelacyjny za niewystarczającą i niesatysfakcjonującą.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania nastąpiło na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).